

Szent Rókus Kórház és Intézményei
1085 Budapest, Gyulai Pál u. 2.
Telefonszám: 061-235-6500
e-mail cím: st.rokus@rokus.hu

2019. január 19-én, életének 90. évében meghalt Prof. Dr. Vörösmarthy Dániel szemorvos, 1970. óta a Rókus Kórház szemészetének osztályvezető főorvosa, a Magyar Műlencse-implantációs és Refraktív Sebészeti Társaság alapítója, könyvek szerzője, a Batthyányi - Strattman díj és a Magyar Örökség Díj birtokosa.

Mesterünk és példaképünk, aki csaknem 50 évig dolgozott a Rókus Kórházban. Évtizedeken át volt a kórház Tudományos Bizottságának elnöke, az újrualakuló Orvosi Kamara lelkes szervezője.

Habilitációját Németországban szerezte, ott írta meg a szemészeti műtéttan-könyvet, amely számos országban a szemészeti szakvizsga anyagát képezi ma is. Kedvenc tantárgya a fizika volt, ezért választotta a szemorvosi pályát, és írta meg a Szem optikáját és a látszerészek tankönyvét a szemüveg-rendelés elméletéről és gyakorlatáról.

Igényes volt, szigorú és egyenes. Megingathatatlan.

Amikor a hetvenes években az Egyesült Államokban és Európa egyes országaiban már gyakori műtétté vált a műanyag szemlencse-beültetés, érdeklődni kezdett iránta, és meggyőződött a módszer eredményességéről és biztonságosságáról. Kaliforniába ment tanulmányútra (ezért megtanult angolul), és a tudás birtokában elkezdtünk műlencsét implantálni.

Mint csaknem minden újdonság, ez is megosztotta a szakmát, de Tanár Úr rendíthetetlenül haladt előre a választott úton. Ellenségekkel, ellenfelekkel, irigyekkel nem törődve tanulta meg, és tanította a módszert; a siker biztos tudatában, a betegek javára.

Vele voltunk. Mellette. Örömben, meg-nem-értésben, együtt.

Nagyon sokat és nagyon keményen dolgoztunk. Az igényességet, következetességet, alaposságot tőlünk ugyanúgy elvárta, ahogy tőle láttuk.

Évtizedeket töltöttünk együtt; nővérek, orvosok, műtősnők. Ismertük, fél-szavakból is megértettük egymást.

Tanár úrnak fontos volt, hogy az operáció közben együttműködő kezek úgy mozogjanak, mintha egy fej irányítaná őket.

És fontos volt, hogy a betegek bárhol is vannak, hozzájussanak a legmagasabb szintű ellátáshoz, ezért tanított szüntelenül.

Ez után rendszeressé váltak a műtőnkben és az osztályunkon a vendég-doktorok. Tekintélyes főorvosok álltak kis notesszal a kezükben, és próbálták ellesni a titkot. Pedig nem volt titok. Tanulás volt, munka és odafigyelés.

És néha az eredmények megünneplése: Reggeli negyedórak egy „első műtét”, egy azévi ezredik (később 3000.) beültetett lencse, egy sikeresen befejeződött vállalkozás (pl. tudományos ülés), nagy ritkán egy kerek születésnap alkalmából.

Kongresszusokat szerveztünk: az Első Budapesti Lencseimplantációs Symposium a Magyar Tudományos Akadémia termében volt, 1984-ben, és részt vettek rajta a szemsebészet leghíresebb nemzetközi képviselői, köztük J. Alpar és Fyodorov professzor úr is.

1985-ben az akkoriban megnyílt Kongresszusi Központban már 56 előadás hangzott el – köztük mi is felléptünk a dobogóra D. Shepard, J. Pearce, K.W. Jacobi és K. Miyake mellett. Előfordult, hogy tehernek éreztük a munka mellett az előadásra-készülést, de átértékeltük a helyzet nagyszerű voltát.

És Tanár Úr büszke volt ránk? Lehet.

Dr. Vörösmarthy Dániel 1987-ben Budapesten elnyerte a Tudomány Doktora címet. Attól kezdve a megszólítása Professor Úr. Nekünk, akik mellette voltunk évtizedek óta, a „Tanárúr” maradt a természetes – és soha nem javított ki ezért.

Amint civil szervezetek alakulhattak, Tanár Úr megalapította a Magyar Műlencse-implantációs Társaságot (SHIOL).

Ennek első háromnapos nemzetközi kongresszusát 1990-ben rendeztük meg. Első volt abban is, hogy műlencse-beültetést lehetett tanulni sertésszemen, igazi műszerekkel, operációs mikroszkóppal, és itt rendeztük az első műtősnő- és nővér-konferenciát.

1996-ban a németül beszélő lencsebeültető és refraktív sebészek társasága (DGII) Budapesten Professor Úr szervezésében, a mi osztályunk részvételével rendezte meg 10. kongresszusát. A Társaság akkori elnökétől szóban kifejezett dicséretet kaptunk az elvégzett munkáért.

Ahogy az idő múlt, volt, akiket másfelé vitt a sors: osztályvezető főorvosok lettünk szerte az országban. Kaptunk kitüntetések, címeket, rangokat.

Előfordul, hogy olyan beteggel találkozok, akit ő operált, vagy a kancsal gyerekével járt a rendelésére. És azért keres meg, mert tudja, hogy Vörösmarthy-tanítvány vagyok. És maradok életem végéig.

Nekem az a fontos, hogy továbbvihetem a tanítást.

A szakmait és az emberit.

Igaz, a Rókus Kórház nem lesz már az igazi Vörösmarthy Tanár Úr nélkül.

De a példája, az útmutatása velünk marad.

Köszönjük, Tanár Úr.

*"Küzdöttél, de már nem lehet,
a csend ölel át és a szeretet.
Csak az hal meg, akit elfelejtenek,
örökké él, akit nagyon szerettek."
(Tóth Árpád)*